

DAVID JOU
SOR ISAURA

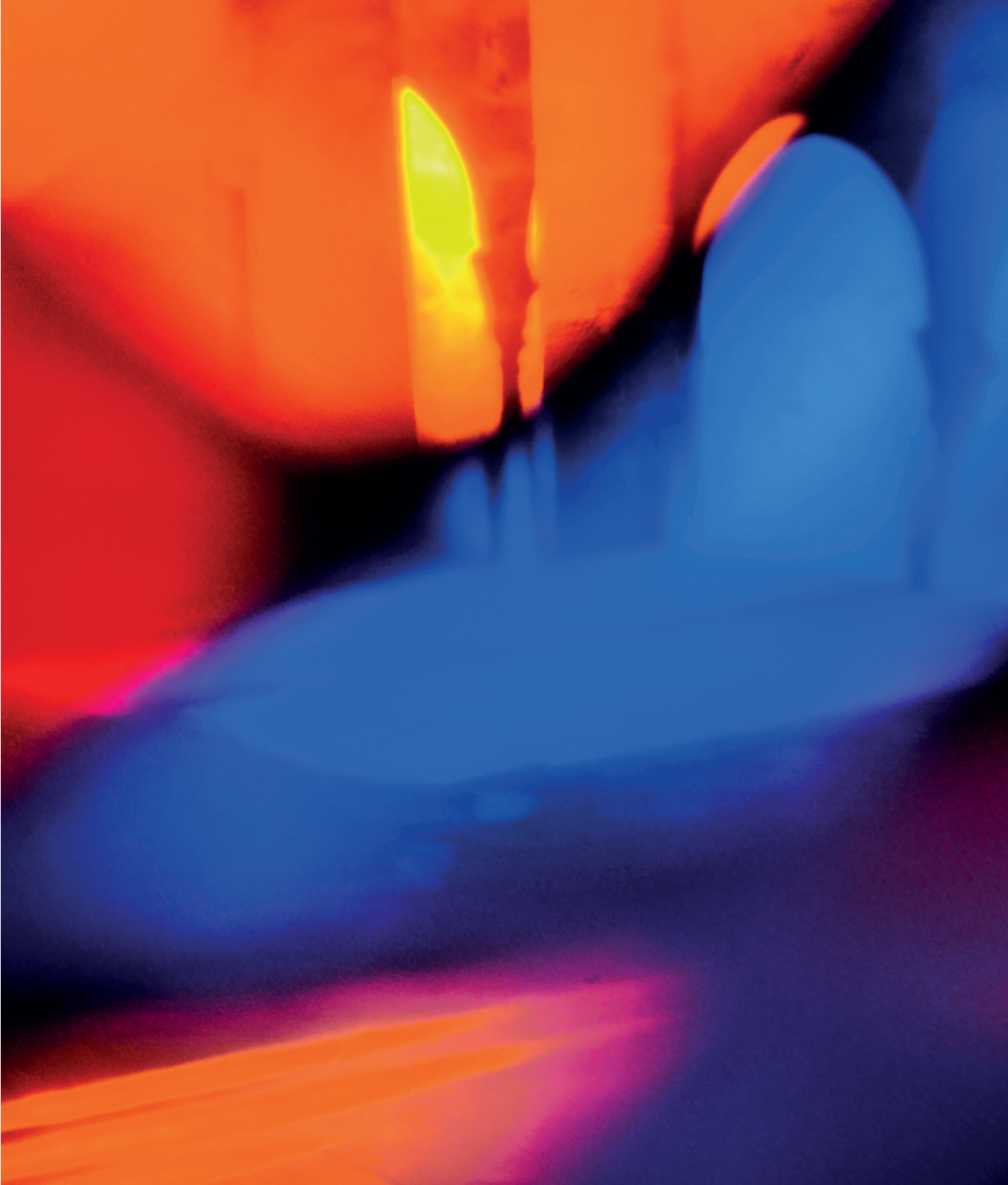
En la teva llum
En tu luz

Poemes de / *Poemas de*
David Jou
Fotografies de / *Fotografías de*
Sor Isaura

Pròleg de / *Prólogo de*
Rosa Ma. Prat Balaguer

V I E N A
E D I C I O N S

INFINIT

Em negaves, infinit,
m'aclaparaves amb llum indiferent i buits vertiginosos,
m'esglaiaves amb silencis d'astres morts,
creixies sense fi en tots els telescopis,
i sabíem que seguies més enllà de tota mirada,
de tota fantasia del desig i tota gosadia de la ment.

Però ara sentim una altra música:
si no fossis tan gran no podríem ser,
el foc de les estrelles no ens hauria sabut coure.
El nostre preu és l'infinit,
maternal, paternal, fredament condescendent,
clavat a l'ànima en forma de nostàlgia,
un pes massa gran per resistir-lo,
però no de buidor
sinó de no saber com dir una carn tan fosca
amb claror que estigui a l'altura de tants astres.

Germans de l'infinit però clavats a la mort,
sense saber com acceptar la finitud del temps
ni com omplir d'infinitud la vida,
sota túmuls de llum indiferent,
sota vertígens de buit i silencis d'astres morts,
però sabent que són un preu que no sabem com valdre.

INFINITO

Contemplamos el cielo estrellado y nuestra pequeñez nos anonada. Parecemos una nada en una inmensidad que nos ignora, pero tal vez no sea así. Tal vez seamos tan cósmicos que nuestra materia sea hermana de las estrellas y nuestra luz refleje una armonía tan profunda que solo saben expresarla las matemáticas, la música y la plegaria, esos grandes desbordamientos en que rozamos lo eterno, lo inefable, lo sagrado. Y parece entonces que las galaxias no estén ardiendo en vano y porque sí, sino porque eran necesarias para que el universo pudiera realizar la plenitud de su sentido y alcanzar una efímera plenitud de amor, conciencia y conocimiento, intuir a Dios y celebrarse a sí mismo.